

ikke Hensigten at fri nogen, der har en Pligt, fra at opfylde den, men det er Lovforslagets Hensigt, at Samfundet overfor dem, som ikke er i Stand til at opfylde den Pligt, som ligger dybt i Menneskets Natur, og som intet Menneske unddrager sig uden den bitreste Nødvendighed, at Samfundet overfor dem, der ikke er i Stand til at skaffe deres Børn tilstrækkelig Ernæring, tager sig deraf, fordi det ogsaa er en Samfundspligt. Det forbavsede mig, at det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) paaberaabte sig Grundlovens § 84. Thi hvad staar der? Der staar, at „den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde“. Ja, „som Lovene paabyde“. Dette er en af de Love, som udstedes i Henhold til Grundlovens § 84 for at skaffe Ernæring til deres Børn, „der ikke selv kan ernære sig eller sine“, uden at dette griber ind i deres borgerlige Stilling paa anden Maade. Jeg haaber derfor, at Venstre, efterhaanden som denne Diskussion er skredet frem, og som Hensigten med denne Paragraf dog maa være blevet Partiet klar, ikke mere stiller sig i sin gamle Kampstilling overfor Skolebespisningen, men stiller sig i en Forhandlingsstilling overfor dette særegne Forhold. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) sagde ganske vist, at Venstre lod sig ikke rokke. En saadan Sætning viser jo tydeligere end noget andet Berettigelsen af de Bemærkninger, jeg fremsatte, at da dette Lovforslag skal og maa gennemføres, vil Ansvarret for, hvorledes det kommer til at se ud, paahvile Venstre, og hvis Partiet ikke lader sig rokke i denne Sag, ja, saa vil Ansvarret for, at den Opgave ikke er lagt Kommunalbestyrelserne for Øje: at sørge for, at Børnene ikke underernæres, hvile paa Venstre.

Paa en besynderlig Maade har man overfor dette Lovforslag paaberaabt sig Grundlovens Bestemmelser. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) nævnte, som sagt, Grundlovens § 84, og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) en anden Grundlovsbestemmelse, den, at Lovgivningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Det var nu en Vittighed, som allerede var anvendt af et andet æret Medlem, der har betegnet Rigsdagen som et levende Lig. At anvende denne Vittighed om, at Lov-

givningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen, overfor dette Lovforslag er ikke bedre end at betegne denne Rigsdag, hos hvem man altsaa ønsker fremhævet, at Lovgivningsmagten skal være, som et levende Lig. Det, der vil ske ved denne Lov, er, at der netop af Lovgivningsmagtens Udøvere, Kongen og Rigsdagen i Forening, overdrages Kommunerne Myndighed til at løse en Opgave, de stilles overfor. Opgaven anvises, og Midlerne til at løse den tilvejebringes; det er, hvad Love ofte gaar ud paa, og det er, hvad Love maaske noget hyppigere, end det sker, bør gaa ud paa. Det er i alt Fald en Hensyntagen til et Princip, som demokratiske Partier før er traadt i Skranken for, det kommunale Selvstyres Princip, at Staten stiller Opgaven og Kommunen løser den i saadanne Forhold, hvor dette er rimeligt. Saa kan man anvise Opgaven mere eller mindre snævert og anvise Midlerne til Opgavens Løsning mere eller mindre snævert. Jeg er med Hensyn til denne Opgave af den Anskuelse, at man bør stille Kommunerne saa frit som muligt, saa kan Venstre stille sig paa det Standpunkt at indsnævre Omraadet, og da Venstres Indflydelse paa dette Lovforslag, paa Grund af Partiets Stilling i Landstinget, er betydelig, vil det have Ansvarret, hvis Kommunerne frie Stilling ved denne Lejlighed bliver indsnævret.

Særlig hvad Spørgsmaalet om Skattemidlernes Tilvejebringelse angaar, har Venstre ment, at Lovforslaget var altfor liberalt overfor Kommunerne. Det ærede Medlem fra Assens frygtede Vilkaarlighed, mente, at det gik ikke an at overlade Skatteudskrivningen til saa megen Vilkaarlighed; naar Ligningsmyndighederne fik Ret til „at stikke Fingrene i Skatteydernes Lommer“, burde der efter det ærede Medlems Mening være mere bestemte Regler; det gjaldt om at vise Retfærdighed, ikke Vilkaarlighed, overfor Landets skatteydende Borgere. Hvad er det nu for en Vilkaarlighed, der her er Tale om, hvad er det for en Mangel paa Regler? Der sker kun det, at man giver Kommunerne Adgang til Udskrivning. Hvorfor tror det ærede Medlem fra Assens, at Vilkaarligheden bliver større i Kommunerne overfor Kommunernes Beboere end her overfor Staten som Helhed? Jeg tror, at Kommunerne, stillede overfor denne Opgave, vil vide at træffe det rette. Her er jo Tale om ekstraordinære Midler, som skal tilvejebringes til Løsning af ekstraordinære Opgaver; det er derfor naturligt, at Kommunerne faar Adgang til at til-